

Kő Boldizsár

A VIII. Zalaszentgróti Szimpózium zárókiállításához

„A bor, a Nap és a Föld szerelmének gyümölcse.”

A szőlő különös növény. Télen csak egy földbe szúrt, ráncos karó. Tavasszal a Nap életre kelti, feltámad, kizöldell. Nem növeszt látványos, színes, illatos virágokat, nem akar elkápráztatni. Mégis sok törődést igényel. Asszonyok és férfiak a meredek domboldalakon hordják neki a trágyát, kapálják, metszik, kötözik, terelgetik, fésülgetik, cirógatják, esőben, szélben, izzó napsütésben.

A szőlő ezért hálás. Fürtöket növeszt. Ezek a gyümölcsök az ő gyermekei. Védtelen, alabástrom gömböcskék, akikre veszélyek leselkednek. Gombák, apró bogárkák ácsingóznak rá, darazsak támadják, madarak pusztítják. A jó gazdák féltve óvják, miként anya bánik védtelen gyermekével. Azonban hiába tesz meg az ember mindent a gyümölcs védelmében, sok közülük elpusztul, földre esik, elrothad, éhes állatok felfalják, betegségek elemészti. Ha kevés esőt kap nem jó, ha sokat, az sem. Ha nem süti a nap eleget, savanyú marad.

A gazda mégis gondozza és óvja, mert hiszi, egyszer célba ér...

A törődés jutalma nem a gyümölcs, a munka nem ér véget a gyümölcsnél...

Az ember leszüreteli, nedvét kipréseli. A levét, mely a méznél édesebb, éhes bogárkákknak kínálja. Azok elpusztítják, és újratámasztják, a bor forrni kezd. A munka, a törődés folytatódik, s a tölgyfa dongái közt megszületik a bor.

A bor kísérlet. Egyik évben csodálatos varázsnedű, a másikban ihatatlan löre. Pedig a gazda mindig ugyanúgy bánik vele...

A művészet ugyanilyen. Az ifjú embert nevelik, gondozzák szülei, tanárai, barátai, mesterei. Az évtizedes munka gyümölcse a művész, a szőlővenyige. S a venyige gyümölcse, a szőlő itt az alkotás folyamata.

A zalaszentgróti föld jó és porhanyós. Hálásak vagyunk, hogy itt teremhettünk. Köszönjük az itt megismert emberek barátságát, a szőlőhegyi iskolaépületet, az inspiráló környezetet! Ezek a külső körülmények mind segítenek. Az itt kiállító emberek felkészült festő-, és szobrászművészek, barátok, szívesen „termünk” egymás közelében. A fürtöket mi szüreteltük le és gondoztuk,

képességeink és tudásunk szerint. Egy ilyen alkotótelep nagy lehetőségeket biztosít, beszélgetünk, figyeljük egymást, hatunk egymásra, nevelünk és nevelődünk. Idén, nyolcadszorra voltunk együtt. A fő venyige, Lelkes Márk szobrászművész. Köszönjük áldozatos munkáját, társaságunkat összetartó erejét! Most, itt állunk együtt szereteteinkkel, barátainkkal a kastély kiállítótermében, a borospincében. Kedves Zalaszentgrótiak! Amiket itt látnak, különféle borok, tizennégy tőke termette. Ajánlom figyelmükbe, kóstolják meg valamennyit! Ízleljék meg Nagy Edit festőművész zalai tájban inspirálódott, színgazdag olajpaszteljeit! Kóstolják meg Lelkes A. Gergely érzékenyen lobogó festményeit! Hörpintsék Csoma Gábor festőművész fényesen villogó színeit! Oldódjanak bele Miksa Bálint festőművész örvénylő képébe! Ízleljék meg Kuti László érzéki kőoszlopát! Nyalintsanak bele Takács Máté szobrászművész egyensúly

kereséseibe! Kóstolják Nyári Zsolt szobrászművész megidéző gránitkavicsát! Repüljenek együtt Meszlényi-Molnár János lebegő bronz-kő szobrával! Szopogassák Józsa Pál szobrászművész gubancos szikláját! Hörpintsenek Horváth István emberarcú köveiből! Szagoljanak bele Máthé Krisztián szobrászművész emberből nyíló virágába! Zarándokoljanak el Székó Gábor szobrászművész égbolt tükreibe! Vesszenek el Kő Boldizsár vonalpókhálóiban, s végül, de elsősorban ízelegessék Lelkes Márk szobrászművész rendezett geometriai nedűjét!

Biztatok mindenkit, ismerkedjenek „termésünkkel”,

figyeljenek rá, azonosuljanak vele, oldódjanak bele. S miként a borokkal, találják meg kedvenceiket! Sokfélét kóstolhatnak itt, a fanyartól az édesig, igya mindenki a neki kedveseket! S ne feledjék, mennyi veríték van egy pohár borban! Miként mi sem feledkezhetünk meg róla, az emberi teremtés csak hangyamunka a végtelen teremtett világ szőrszálán. S mire mennénk a Nap és a Föld szerelme nélkül!

(Elhangzott az alkotótelep zárókiállításán, július 11-én, a Kiskastély Galériában.)

